

♦ CASSANDRA O'DONNELL ♦

YOLIO

CROCHEMORŤOVSKÉ DVOJČATÁ

♦ POSADNUTOSŤ ♦

CROCHEMORTOVSKÉ
DVOJČATÁ

♦ POSADNUTOST' ♦

♦ CASSANDRA O'DONNELL ♦

CROCHEMORTOVSKÉ DVOJČATÁ

♦ POSADNUTOST' ♦

II

Preložila Zuzana Szabóová

Cassandra O'Donnell
LES Jumeaux Crochemort: Possession

Copyright © Flammarion, 2024
Translation © 2026 by Zuzana Szabóová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0619-5

I. KAPITOLA

Nad kaštieľom Crochemortovcov zúrila búrka. Na dlážke a stenách sa pri každom záblesku roztancovali tieň, okná neúprosne bičoval lejak a dverami otriasali prudké nárazy vetra.

Pani Millsová sa prevracala v posteli, no spánok neprichádzal. Na vine nebola iba búrka či blesk, po ktorom sa panské sídlo ponorilo do tmy, no aj pocit, že sa vo vzduchu vznáša akási nejasná hrozba.

„Pani Millsová! Pani Millsová!“

Mať pravdu je niekedy veľmi otravné, pomyslela si guvernanka, keď sa náhle rozleteli dvere izby.

„Zobudte sa! Pani Millsová, zobudte sa!“

Striaslo ju. Nová komorná Mary-Elizabeth Crochemortovej, ktorá vošla v dlhej bielej nočnej košeli a so sviečkou v ruke, vyzerala ako prízrak.

„Nemusíte kričať, slečna Wilsonová. V takej búrke sa predsa nedá spať. Čo sa deje?“

„Je to hrozné, pani Millsová!“

Hrozné? Guvernantka zdvihla obočie. Slovo hrozné znamená v panskom sídle všetko a nič.

„Čo je hrozné?“

„Všetko! Všetko! Je to všade!“ s krikom prevracala oči Agathe Wilsonová.

Pani Millsová si v duchu vzdychla. Rada by vedela, čo Mary-Elizabeth Crochemortovú viedlo k prijatiu tejto dievčiny za komornú. Z večne spustených pliec a plachého pohľadu, ktorým akoby sa ustavične za niečo ospravedlňovala, z rumenca a rozrušenia, ktoré v nej vyvolalo každé napomenutie, bolo jasné, že slečna Wilsonová sa na život v kaštieli nehodí.

„Prepáčte, ale netuším, o čo ide.“

„Podťe! Prosím vás, podťe so mnou!“ prosebne pískala Agathe.

Očividne bola taká vykoľajená, že sa nezmohla na poriadne vysvetlenie. Pani Millsová teda vstala a siahla za županom.

„Iste, iste! Počkajte aspoň, kým sa oblečiem,“ zašomrla.

Potom zažala olejovú lampu na nočnom stolíku.
„Chodte napred. Pôjdem za vami,“ dodala stroho.

Agathe so stiahnutým žalúdkom vypliešťa oči do tmy. Stále sa trochu bála chodiť v noci po chodbách, ten strach sa však nedal porovnať s hrôzou, čo sa jej zmocnila pred chvíľou. Pri predstave, že tam má znova vojsť, jej zovrelo hrdlo, a ak chcela ísť ďalej a prekonať paniku, čo ju premáhala, musela si pri každom kroku dodať odvahy: Nedaj sa, Agathe, si silnejšia, než sa zdá.

„No tak, slečna Wilsonová, len chodte! Čo tam stojíte ako solný stĺp?“ oborila sa na ňu pani Millsová, keď komorná zastala pred dvermi šatne pre personál.

Agathe bilo srdce čoraz rýchlejšie. Bola pritlačená k múru a túžila iba po jednom: vziať nohy na plecia, vrátiť sa a zaliezť do izby.

„Sme na mieste,“ odvetila dutým hlasom.

„Tu? V šatni?“

„Áno, pani Millsová.“

Guvernanka otvorila dvere a Agathe zakvílila priškrteným hlasom, akoby potlačila výkrik.

„Ak chcete radšej zostať tu, slečna Wilsonová, pokojne tam pôjdem sama.“

Pani Millsová bola statná žena, silná nátura, ktorú nič len tak nerozhádzalo. Agathe si pomyslela, že je tam zbytočná, no guvernantkin pohrdavý pohľad ju veľmi rýchlo odradil od úteku. Bola vydesená, no nemohla riskovať, že si pani Millsovú znepriatelí. Pracovné príležitosti vo Whisper Towne boli vzácnosťou a zamestnať sa v kaštieli bolo skutočným zázrakom. Strata miesta ju desila rovnako ako to, s čím sa stretávala medzi jeho múrmi.

„Nie, nie, idem s vami, pani Millsová.“

Tá spokojne prikývla a vošla.

„Muselo prasknúť potrubie, stúpila som do mláky,“ nespokojne zahundrala guvernantka a podišla doprostred miestnosti, kde stáli skrinky a umývadlá.

Agathe preglgla.

„To nie je voda, pani Millsová,“ upozornila ju takmer nečujne.

„Nie je to voda?“ začudovala sa a nozdry sa jej zachveli podráždené pachom, ktorý sa pokúšali identifikovať.

„Je to krv.“

Guvernantka sa zamračila. Krv? Áno, to vysvetľovalo odporný sladkastý pach medi.

„Iste,“ pokrčila nos a vzápätí olutovala, že si v rýchlosti neobula papuče.

Vtedy si Agathe uvedomila, že guvernantka prišla naboso.

„Mrzí ma to... Mala som vás varovať, ale...“ habkala v rozpakoch.

„Áno, to ste mali,“ príkro ju prerušila pani Millsová a vo svetle olejovej lampy si prezerala dlážku a steny. „Vošli ste aj do ďalších miestností?“

Agathe na ňu neveriacky pozrela.

„Nie. Keď som to zbadala... bežala som po vás, pani Millsová.“

„A nielenže ste bez zaklopania vtrhli do mojej izby, no neboli ste schopná vysúkať zo seba súvislú vetu na vysvetlenie,“ ostro podotkla guvernantka.

„Asi... som bola v šoku.“

„Ak chcete naďalej pracovať v tomto sídle, mali by ste si zachovať chladnú hlavu a naučiť sa lepšie ovládať nervozitu, slečna Wilsonová,“ poznamenala vyčítavo.

Agathe postrehla vyhrážku skrytú v guvernantkiných slovách a zvesila hlavu.

„Áno, pani Millsová.“

„Nikam nechodte, o chvíľu som späť.“

Agathe sa roztriasla.

„Kam... Kam idete?“

„Pohľadať mŕtvolu.“

„Mŕtvolu?“

„Telo dospelého človeka obsahuje v priemere päť litrov krvi a vidíte, ako to tu vyzerá. Čo z toho vyvodzujete?“ spýtala sa pani Millsová trpezlivo ako učiteľka v škole, keď sa usiluje vysvetliť učivo nechápavému žiakovi.

Komorná spustila ruku, v ktorej držala sviecu, akoby si chcela lepšie posvietiť na dlážku.

„Vывodzujem z toho, že tu pravdepodobne niekto zomrel,“ odvetila zachrípnuto.

„Presne tak,“ prikývla guvernantka a prešla cez šatňu k zadným miestnostiam.

Najskôr skontrolovala všetky toalety, a keď nič nenašla, šla ďalej. Lampášom si svietila na všetky strany, akoby sa obávala, že sa za nábytkom či rozličnými spotrebičmi niekto alebo niečo schováva.

Keď sa chystala vojsť do poslednej miestnosti, od okna k nej doľahol buchot. Niečo narazilo do okennej tabule. Asi konár, pomyslela si. Vonku stále vyčíňala búrka a nezdalo sa, že by vietor či dážď mali zoslabnúť.

Guvernantka napriek tomu, čo si o nej mysleli iní, nebola človekom celkom bez fantázie. Bola schopná prispôbiť sa najrôznejším situáciám a vycítiť ich zvláštnosti. Ako tie, čo sa mihali po stenách, odkedy vošla do šatne. Tiene, čo sa zjavi-

li odnikiaľ a prenasledovali ju z miesta na miesto, akoby boli živé. Tiene, ktoré mienila ignorovať.

Vošla do tretej miestnosti, rozhladla sa a všimla si dva nesúvisiace detaily: dvere na všetkých sprchovacích kútoch boli pootvorené a celý priestor bol akoby nasiaknutý odporným ostrým zápachom.

Opatrne šla ďalej. Prezrela prvú kabínku a na dlážke zbadala kosť obalenú svalmi, v druhej našla čosi, čo pripomínalo kopu mäsa, no až keď v treťom sprchovacom kúte natrafila na takmer nepoškodenú nohu, konečne bola ochotná prijať neprijateľné.

„Pani Millsová!“ zavolala na ňu Agathe z prvej miestnosti.

Guvernantka si zhlboka vzdychla. To, čo videla, v nej zatiaľ nevyvolalo žiadne zvláštne pocity, brala to ako prostý fakt, no tušila, že neskôr to na ňu doľahne.

„Pa... Pani Millsová!“ zvrieskla Agathe.

No aha, tá hus už zasa vyvádza, pomyslela si.

„Prosím?“ ozvala sa.

„Našli... našli ste niečo?“

„Mŕtvolu. No sotva by som vám vedela povedať, o koho ide,“ vyhlásila, keď sa vrátila. „Je to ako puzzle, z ktorého chýba veľa častí.“

Podľa záchvevu, ktorý prešiel Agathe celým te-

lom, guvernantka presne vedela, v ktorom okami-
hu komorná pochopila, na čo naráža.

„Ach! To je hrôza!“

„Áno, je to strašné. V tom s vami súhlasím.“

Obe sa odmlčali, akoby potrebovali čas, aby to
strávili alebo sa nad tým na chvíľu zamysleli.

„Určite to majú na svedomí netvory,“ usúdila
Agathe. „Museli vniknúť cez strechu alebo kana-
lizáciu...“

Keby sa taká brutálna vražda udiala v ktorej-
koľvek inej časti mesta, pani Millsová by pravde-
podobne mala rovnaké podozrenie, stala sa však
v kaštieli a ona vedela, že zlom, čo vyčína v pan-
skom sídle, nie sú tie odporné bestie.

„Netvory v kaštieli nikdy na nikoho nezaútoči-
li, slečna Wilsonová.“

„Ani v inštitúte sa nikdy nič také nestalo,
a predsa bol na toalete zabitý žiak. Volal sa Steve
Wilcox,“ podotkla Agathe.

Pani Millsová pokrčila plecami.

„Podľa toho, čo som počula, ten chlapec si svoj
osud zaslúžil.“

Agathe zažmurkala. Guvernantkin postoj ju roz-
rušil. Nikto si nezaslúžil tak zomrieť. Nie, nikto.

„Hm... chcela som povedať, že môžu zaútočiť
na kohokoľvek a kdekoľvek.“

„Kdekoľvek okrem kaštieľa, slečna Wil...”

Guvernantka sa zarazila. Ozval sa tupý úder na stenu s umývadlami.

„Odkiaľ to prišlo?” koktala vydesená Agathe.

Zdalo sa, že ju pani Millsová nepočula. Uprene hľadela na stenu, akoby šípila, že sa niečo stane. Niečo hrozné.

„Pani Millsová!”

„Nesmieme tu zostať.”

„Prosím?”

„Musíme preč!”

Agathe vypleštila oči. Hrôza na guvernantkinej tvári ju prekvapila.

„Sú to... Sú to ony? Ony... Vracajú sa, však?”

„Podme! Rýchlo!” vykričla pani Millsová a schmatla ju za ruku.

Znova začuli úder na stenu, potom ďalší, a len čo prebehli dverami, múrmi otriasla ďalšia spříška úderov a časť stropu sa prepadla.

2. KAPITOLA

Mary-Elizabeth Crochemortovú, schúlenú v hodvábnom župane siahajúcom až po členky a s vlasmi zopnutými pod čipkovaným bavlneným čepcom, premáhal strach. Tie prekliate dvere sa odmietali otvoriť. Dobrých päť minút volala o pomoc, pri každom výdychu a nádychu jej zovrelo hrud'. Cítila sa uväznená ako myš v bludisku, ktoré nemá vchod ani východ.

Dýchaj, dýchaj a najmä... nepodľahni panike.

Panika je zlý radca. Zvlášť, keď sa s vami zahráva kaštieľ. Najskôr bolo počuť šepot, potom sa predmety v izbe samy od seba dali do pohybu. Stolička,

toaletný stolík... zrkadlá a obrazy popadali zo stien a rozbili sa na dlážke.

„Fajn, a teraz, keď si sa pobavil, mohol by si ma pustiť von?“ požiadala a pohľadom prechádzala po izbe, akoby sa rozprávala s neviditeľnou osobou.

Po výpadku prúdu sa izba ponorila do šera a svetlo olejovej lampy na okrúhlom stolíku sotva prenikalo tmou, no odrazu sa jej zazdalo, že sa k nej zakráda čudesný tieň.

Mary-Elizabeth sa len tak nezľakla. Za posledných štyridsať rokov bola v kaštieli svedkyňou toľkých nevidaných udalostí, že im už nevenovala pozornosť. Tentoraz to však neplatilo. Tentoraz vedela, že sa deje čosi iné... čosi oveľa hrozivejšie.

„Teraz... Teraz odídem, dobre?“

Chcela to skúsiť znova, otočiť kľučkou a otvoriť dvere, zacítila však závan mrazivého vzduchu, čo prenikol do izby.

Niekoľko sekúnd čakala a s búšiacim srdcom sústredene načúvala tichu. Hoci nevidela, čo sa deje za ňou, cítila niečiu prítomnosť, cítila, že za ňou niekto alebo niečo je.

Nemienila podľahnúť panike. Pomaly spravila prvý úrok, potom otočená chrbtom do izby a s očami upretými na stenu popri nej krok za krokom ustupovala odo dverí.

Neopováž sa otočiť, nech sa robí čokoľvek, pomyslela si a vzápätí sa pred ňou mihol tieň.

Od prekvapenia sa nezmohla na výkrik, cúvla niekoľko krokov a ohromene sa dívala, ako sa jej pred očami objavuje ženská silueta. Obklopovala ju sivá svetielkujúca žiara, čo vyzerala ako trblietavý oblak. Vlasy mala strapaté, jednu očnú jamku prázdnu, v druhej modré oko, ovísali z nej kusy mäsa a kolísala bábätko.

„Zmizni! Nechaj ma na pokoji!“ zvrieskla.

Žena vznášajúca sa vo vzduchu sa na ňu uprene zadívala jedným okom.

Nepozerať sa na ňu. Keď sa na ňu nebudeš pozerať, nakoniec odíde... Vždy nakoniec odídu.

Mary-Elizabeth sa vrhla k dverám a znova sa márne pokúsila otočiť kľúčkou. S hlbokým vzdychom sa pomaly obrátila k prízraku. Nevšímala si šomranie a šepot, čo naplnili miestnosť, a napoly rozčúlene, napoly vystrašene sa spýtala:

„Čo vlastne chceš?“

Žena sa namiesto odpovede priblížila a podala jej dieťa.

„Čo... čo je to?“ vyhabkala Mary-Elizabeth, keď sa naň pozrela.

Nie, nebolo to dieťa. Bola to kôpka hnitého mäsa. Na okamih sa jej zazdalo, že v nej rozoznáva

tvár, no nebola si tým istá. Možno len potrebovala pomenovať, priblížiť si či akosi poľudštiť niečo, čo nemalo s človekom nič spoločné.

„Nie!“ vykrikla zdesene.

Šepot a šomranie v izbe zosilneli a Mary-Elizabeth začula smiech. Šialený smiech. Žena sa zmenila na beztvarú hmotu. Odpornú, neopísateľnú.

Temnota je iba temnota. Kým jej nedáš podobu a pevný tvar, nemôže ti ublížiť, povedal jej raz Reginald. Bola to však lož. Tiene, ktorým kaštieľ poskytol príbytok, nestelesňovali obavy živých ani neboli výplodom ich predstavivosti. Existovali. Skutočne existovali.

Mary-Elizabeth cítila, ako ju niečo obkľučuje, a v návale hrôzy zvrieskla.

„Poviete mi, prečo robíte taký rámus?“ oboril sa na ňu Reginald, ktorý v tej chvíli prudko otvoril dvere.

Zmeravel, keď vo svetle petrolejovej lampy, čo držal v ruke, zbadal manželku, ako kričí a metá sa na zemi, akoby s niekým zápasila.

„Mary-Elizabeth!“

Strhla sa a vyjavene naňho pozrela. Z rozdávených úst jej vyšiel ostrý zvuk podobný hvizdu píšťalky.

„Ona... Pokúša sa ma zabiť! Pomoc!“

Reginald na ňu zarazene cível. Strach jej vyhlí-

bil kruhy pod očami. Vyzerala vydesená, napoly šialená.

„Kto? Kto sa vás pokúša zabiť?“

Obzrela sa okolo seba, a keď zistila, že tiene zmizli, hystericky zajačala:

„Kto? Kto? Ako to mám vedieť? Nemám nos večne zapichnutý vo vašom rodinnom albume. No nepochybne patrí do vašej famílie!“

Reginald podráždene vzdychol.

„Trochu dôstojnosti, drahá. Myslel som, že máte pevnejšie nervy.“

„Pevnejšie? Videli ste, čo spôsobil!“ rozhorčila sa.

Preletel očami miestnosť, na okamih sa pohľadom pristavil pri rozbitých a porozhadzovaných predmetoch a napokon mykol plecami.

„Nie som slepý.“

„Musíte s tým hneď a zaraz skončiť!“

„Žiaľ, netuším ako.“

„Prosím vás, viete rovnako dobre ako ja, že k takýmto útokom nedošlo od...“

„Veľmi dobre viem odkedy,“ odmerane jej skočil do reči.

„Nieкто rozhneval kaštieľ, Reginald. A vy viete, o koho ide.“

Zamračil sa. Kaštieľ zvyčajne nedbal na živých a na bezvýznamné malé tvory, čo potajomky ako

sprosté potkany behali po chodbách. Nevšímal si ich alebo ich vymazal z pamäti tak ľahko ako čiary napísané kriedou na tabuľu. Keď však niekto z akéhokoľvek dôvodu pritiahol na seba Jeho pozornosť alebo Ho nebodaj z neopatrnosti rozčúľil, odtrhol sa z reťaze a bez milosti sa vybúril na komkoľvek bez rozdielu.

„Ak naznačujete, že by Silence mohla mať niečo spoločné s....“

„Nič nenaznačujem. Viem to! Je to ona. Musí to byť ona! Ona a jej hlúpy brat.“

Reginaldovi Crochemortovi skamenela tvár.

„Domnievam sa, Mary-Elizabeth, že ste zaslepená nenávisťou k tým deťom.“

„To vy ste slepý, drahý! Ak nezasiahnete a neurobíte, čo treba, vravím, že sa to zle skončí.“

3. KAPITOLA

Oriel sa strhol zo spánku s desivým obrazom v hlave. Kým pomaly dýchal, aby upokojil búšiace srdce, pozrel na rozbité okno. Na nebi sa kopili sivé mračná. Súvislo jemne mrholilo a na dlážke sa vytvorila mláčka. V to ráno všetko pôsobilo tak pokojne a normálne, až sa mu nechcelo veriť, čo sa v skutočnosti stalo. Keby nebolo poprevracaných bielizníkov, rozdrúzaných rámov postelí a porozhadzovaných vecí, keby detská izba nevyzerala ako veľikánske bojové pole, pravdepodobne by si pomyslel, že sa mu to snívало.

„Silence?“

Sestra na vedľajšom matraci sa v spánku zľahka pomrvila.

„Silence!“ zopakoval o čosi nástojčivejšie.

S hlasným vzdychom odhrnula prikrývku, do ktorej bola zakrútená, otvorila oči a zahundrala:

„Čo je?“

Skúmavo sa jej zadíval do tváre a uľahčene si vydýchol. Keď ju už hodnú chvíľu mlčky pozoroval, Silence zdvihla hlavu a zvrážila obočie.

„Prečo na mňa tak zíšaš?“ spýtala sa.

„Ako sa cítiš? Bolí ťa niečo?“

Nezdalo sa jej, že má horúčku, ani si nepamätala, že by ochorela či blúznila, ale...

Nadvihla sa a zbadala neporiadok v izbe, oči sa jej rozšírili a pomaličky jej začalo svitať. Spomenula si na ponurý chlad, čo naplnil miestnosť, na hrozivú temnotu plaziacu sa po stenách, na neviditeľnú silu, ktorá rozmetala nábytok o dvere a steny, a potom... na desivé útle ručičky, čo jej stisli hrdlo, na studený pot a hrôzu, ktorá jej zovrela srdce. Spomenula si, že sa dusila, rozhadzovala rukami a márne lapala dych.

„Bolí to?“ s nepokojom v hlase sa spýtal Oriol, keď si bruškami prstov zľahka prehmatávala podliatiny na krku.

Pokrútila hlavou. Nie, nebolelo.

„Kam... Kam sa podela? Kde je bábka?“

Oriel sa prinútil k úsmevu.

„Tá? Vyšmarila si ju von oknom.“

Silence sa zamračila, akoby pátrala v pamäti, no nič sa jej nevybavilo.

„Naozaj? Na to si nespomínam.“

Orielovi zovrelo hrdo.

„Musela dopadnúť niekam do záhrady,“ zmo-
hol sa na silený úsmev.

Takže sa môže vrátiť, pomyslela si a rozrušená,
s obavou v očiach zablúdila pohľadom k dverám.

„*Také niečo určite nehrozí,*“ ozval sa hlas v jej hlave.

„*Ako vieš?*“

„*Intuícia.*“

„Silence!“ zvolal Oriel a dotkol sa jej ruky. „Si-
lence, počuješ ma?“

Otočila sa k bratovi.

„Prepáč. Čo si vravel?“

„Nerozprávaj sa s ním.“

„Čože?“

„Hlas v tvojej hlave... tvár sa, akoby neexistoval.
Nevšímaj si ho.“

Zamračila sa.

„Naozaj si myslíš, že je čas na také debaty? Ne-
zdá sa ti, že by sme sa mali zamyslieť nad dôležitej-
šími vecami?“

Kaštieľ, v ktorom straší, netvory prebývajúce v hmle, vraždiace bábky... Bolo toho viac než dosť.

„Napríklad?“

„Napríklad, ako sa odtiaľto dostať.“

Oriel si vzdychol. Práve sa pokúsili o útek, a ak sa o ňom dalo niečo povedať, tak to, že pokus nedopadol najlepšie. Nielenže ich kaštieľ uväznil v izbe, ale jasne im dal najavo, čo si o ich nápade myslí.

„Čo navrhuješ? Máme vziať kufre, zísť dolu a so všetkými sa rozlúčiť? Myslíš, že nás Crochemortovci nechajú odísť? Že nás nechá odísť?“

„O kom hovoríš?“

„Hovorím o kaštieli, Silence. Zabudla si?“

Zabudla? Nie, na nič nezabudla – ani na tieň, ani na údery do stien, ani na hrôzu, čo sa jej zmocnila.

„Nie, práveže nie. Pokojne by s tým mohol začať znova a tentoraz by sme z toho nemuseli vyviaznuť.“

Oriel sa zamyslel. Keby sa ich kaštieľ naozaj pokúsil zabiť, nestačilo by mu rozdrúzgať nábytok či zamknúť ich v izbe. Nie. Jednoducho ich chcel zastrašiť, a pokiaľ šlo o to, zvládol to na jednotku.

„Iba sa nám pokúsil zabrániť v úteku. Nechcel nám ublížiť.“

Silence si uvedomila, že zopakoval takmer od slova do slova to isté, čo povedal, keď zistil, že sa

dvere izby nadajú otvoriť: *Nenechá nás odísť... Tá bytosť prítomná v kaštieli...* Zopakoval to niekoľko ráz a musela si priznať, že v tej chvíli ani na okamih nezapochybovala, že má pravdu.

„A čo bábka? Aj tá nás mala iba odradiť od úteku?“

Oriel by to nevedel vysvetliť, ale to, čo cítil v prítomnosti bábky, nemalo nič spoločné s tým, čo pociťoval v prítomnosti tieňov a iných prejavov kaštieľa.

„Bábka bola niečo iné.“

„Čo?“

„Bábka... nemala s kaštieľom nič spoločné.“

Silence sa s povzdychom v duchu spýtala, odkiaľ berie tú istotu a či je to vôbec dôležité. Vo svete, kde racionálne myslenie a zdravý rozum nahradili vraždiace bábky a netvory z hmly, bolo ťažké nájsť v čomkoľvek hoci len štipku logiky. A ešte menej jej bolo v bratových predtuchách.

„Oriel...“

„Viem, čo mi chceš povedať, ale to, že odmietaš niečomu uveriť, ešte neznamená, že to...“

„... neexistuje? Áno, myslím, že to mi už docvaklo,“ odvetila.

„*Mala by si mu väčšmi dôverovať. Často vidí to, čo ty vidieť nemôžeš,*“ ozval sa hlas.

„*Na čej strane si?*“

„Na svojej. Dobré, však?“ zasmial sa, akoby práve vymyslel skvelú slovnú hračku.

„Silence!“

Strhla sa.

„Si normálny? Čo vrieskaš?“ oborila sa na Oriela.

„Povedal som ti, aby si sa nebavila s hlasom v hlave. Prečo ma nepočúvaš?“

Zarazene naňho zagánila. Čo sa mu odrazu porobilo?

„Prosil som ťa, aby si sa trochu posnažila. To predsa nie je také zložité!“ vyštekol znova.

„Prečo?“

Chcel na to niečo povedať, no keď si uvedomil, že by jej nevedel vysvetliť, prečo ho tak veľmi desí, keď ju vidí rozprávať sa s hlasom, rozmyslel si to. Vzápätí sa však znova nadýchol a vyhrkol prvé ospravedlnenie, ktoré mu zišlo na um:

„Lebo je to nepríjemné!“

„Nepríjemné?“

„Áno. Ťažko sa dá rozprávať s človekom, ktorý sa zároveň rozpráva s niekým iným.“

Silence sa zhlboka nadýchla, aby ovládla narastajúci hnev.

„Nie. Ťažko sa dá žiť s tým, čo prežívam každú minútu, každú sekundu od nehody. Čo si myslíš? Že ja nechcem byť normálna? Že sa toho preklia-

teho hlasu netúžim zbaviť? Skúšala som to. Naozaj som sa snažila. Všetky tie neúčinné liečenia, zbytočné sedenia u psychiatra...”

Oriel cítil, ako mu žľč stúpa do hrdla. Odjakživa považoval Silence za skalú, za pevný a nemenný záchytný bod, a opieral sa o ňu, no ani na okamih mu nenapadlo, čo zažíva. Myslel si, že keby nevládala bojovať s chorobou, zdôverila by sa mu, poprosila ho o pomoc, a hlúpo sa nazdával, že keď to neurobila, zvláda to a vie si poradiť. Očividne to však bol velikánsky omyl a strašne si to vyčítal. V prvom rade to, že jej nepomohol a nebol jej takou oporou, akou mal byť, a potom to, že jej nemohol povedať, čo zistil počas predošlej noci: že hlas, ktorý počuje v hlave, nie je výplodom jej mysle či halucináciou, ale je skrz-naskrz skutočný.

„Vyskúšala som všetko, ale ten hlas je ako monštrum, Oriel. Monštrum, čo striehne na okamih mojej nepozornosti, aby ma celkom opantal,“ pokračovala Silence so slzami v očiach.

Oriel bol chvíľu ako obarený. Za posledné dva roky vôbec netušil, aká je pravda, no keď ju spoznal, keď sa dozvedel, čím sa umára jeho sestra, jej prirovnanie sa mu zdalo nanajvýš priliehavé. Bolo to presne tak... áno, ten hlas bol monštrum.

„Je mi to ľúto,“ znepokojene pokrčil čelo. „Ne-

došlo mi, ako veľmi... Mal som... Kiežby si sa mohla na mňa spoľahnúť. Bol som hlupák. Hrozne si to vyčítam. Viem, že to nie je tvoja chyba...”

„Prečo teda...”

Nenechal ju dopovedať a vzal jej ruky do dlaní.

„Viem, že ma to neospravedlňuje, ale som unavený, mám za sebou ťažkú noc a... keď na teba zaútočila bábka, myslel som, že...”

Odmlčal sa a zadíval sa jej do očí.

„Neviem, čo by som robil, keby som ťa stratil,” priznal roztraseným hlasom.

Prekvapene zdvihla obočie. Pravdaže vedela, ako veľa preňho znamená, no keď prišlo na vyjadrenie pocitov, vždy bol zdržanlivý a nemal v povahe dávať najavo svoje city.

„Som stále tu,” vyhlásila.

Áno, zatiaľ, pomyslel si Oriel.

„Ale vystrašila si ma na smrť,” povedal nahlas.

„Netuším, ako som ju zo seba striasla... Bola taká silná,” podotkla a v duchu si kládla otázku, ako ju tie malinké ručičky mohli chytiť pod krk.

Odporovalo to akejkolvek logike, a predsa...

Oriel prikývol.

„Už je po všetkom, jasné?”

„Naozaj si to myslíš? Si presvedčený, že sa viac nemáme čoho obávať?”

„Áno, určite.“

Nevedela, prečo odrazu uhýba pohľadom a tvári sa neutrálne, akoby sa pokúšal zakryť pocity či myšlienky, no nebolo to normálne. Nie, vôbec to nebolo normálne.

„Nič predom mnou neskrývaš, však?“

Prinútil sa zhlboka dýchať a sústredil sa na vzduch, ktorý mu naplňal pľúca, akoby to bolo to najdôležitejšie na svete. Akoby sa ho nemé obvinenie v sestriných očiach netýkalo.

„Naozaj máš predtuchu či vidinu, alebo čo to vlastne je, že nás kaštieľ nechá na pokoji a bábka sa nevráti?“ naliehala Silence.

„Pokiaľ ide o bábku, som si istý, a pokiaľ ide o kaštieľ... povedal som ti, čo som cítil v noci, ale neručím za to, že...“ zaváhal, „že bytosť znova nezačne vystrájať.“

„Hm,“ zamumlala a podozrieavo sa naňho zadívala.

„Čo?“

„Nič. Iba sa mi zdá, že si dnes od rána akýsi čudný.“

Nevšímal si jej pohľad a vyprskol:

„Ja a čudný?“

Keď neodpovedala, pritiahol si ju a postrapatil jej vlasy.

„Prestaň! Nie som malé decko!“ okríkla ho a vzoprela sa, aby ho prinútila povoliť zovretie.

Nadýchla sa, chcela čosi dodať, no odrazu jej zaškvrkalo v bruchu.

„Si hladná?“ spýtal sa Oriel.

„Koľko je hodín?“

„Na raňajky je príliš neskoro, ale ak chceš, pokúsim sa vydrankať od pani Glymesovej niečo pod zub.“

Silence sa pochybovačne zaškerila. Kuchárka si veľmi potrpela na presné dodržiavanie času podávania jedál a šanca, že poruší pravidlá, bola mizivá.

„Bez šance. Od tej starej bosorky dostaneš iba ak metlou po chrbte.“

Mykol plecami.

„Pch! Som si istý, že vo svojom veku sa už na poriadnu bitku nezmôže.“

Silence sa rozosmiala.

„Na tvojom mieste by som sa na to nespoliehala,“ podpichla ho a vošla do kúpeľne.